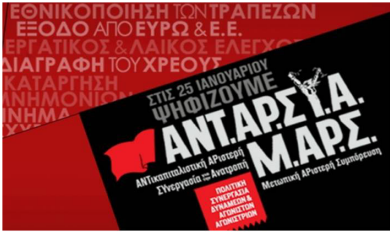

ΤΟΥ **Κώστα Παπαδάκη***

Σε λίγες ώρες ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει αποκτήσει την πολυπόθητη πλειοψηφία. Θα δούμε τι σημαίνει κυβέρνηση χωρίς εξουσία. Κοινοβουλευτική αυτοδυναμία, αλλά πολιτική αδυναμία. Με παντοδύναμα τα πραγματικά αφεντικά όπως η Ε.Κ.Τ, η Ε.Ε., το Eurogroup, το Δ.Ν.Τ, ο Σόϊμπλε, ο Στουρνάρας, οι Τράπεζες, τα μεγάλα κανάλια. Η κυβερνητική αλλαγή θα είναι θεαματική, η αλλαγή πολιτικής αθέατη.

Γιατί οι προηγούμενες κυβερνήσεις αυτό επέλεξαν και γιατί και ο ΣΥΡΙΖΑ το έχει αποδεχθεί, παρότι άλλες ήταν και είναι οι επιθυμίες της λαϊκής οργής που τον έφερε στα πρόθυρα της κυβέρνησης. Η επιταγή των απεργιών και των πλατειών “Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε” και το παλλαϊκό αίτημα διαγραφής του χρέους αντικαταστάθηκε με τον στόχο των διαπραγματεύσεων. Αλλά στις διαπραγματεύσεις νικάει πάντα ο ισχυρός. Και όταν το “καμμία θυσία για το ευρώ” γίνεται κάθε θυσία για το ευρώ, τότε ο και αντίπαλος νοιώθει ότι δεν κινδυνεύει, οι προτεραιότητες ανατρέπονται και η διαπραγμάτευση γίνεται παρωδία.

Ασφαλώς και θα προσπαθήσουμε να αποτρέψουμε την “αριστερή παρένθεση” που θα δικαιώσει τη δεξιά και θα την αναδείξει εκφραστή της κοινωνικής δυσάρεσκειας, με τη Χ.Α. να περιμένει. Και ο μόνος τρόπος για να γίνει αληθινά αριστερή στροφή αντί για παρένθεση είναι να πάρει το κίνημα το πάνω χέρι. Θα είμαστε από τη Δευτέρα στους δρόμους για την ΕΡΤ, τις καθαρίστριες, τις δουλειές, τους μισθούς, την υπεράσπιση της δημόσιας περιουσίας, την αποκατάσταση των δικαιωμάτων και ελευθεριών. Και μαζί μας θα είναι και πολλοί από σας που σήμερα ετοιμάζεστε να εναποθέσετε τις ελπίδες σας στον ΣΥΡΙΖΑ.

Ομως το κίνημα των αντιστάσεων που θα ενοποιείται και θα συντίθεται πολιτικά στους στόχους της μονομερούς διαγραφής του χρέους, της κατάργησης των μνημονίων, της κρατικοποίησης των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, της εξόδου από Ε.Ε, ευρώ, ΝΑΤΟ, της επαναφοράς των μισθών και συντάξεων στα επίπεδα του 2009, της αποτροπής των ιδιωτικοποιήσεων δεν θα “δικαιούται να ομιλεί” αφού η συντριπτική πλειοψηφία του λαού δεν το επικύρωσε. Θα είναι για μία ακόμη φορά απονομιμοποιημένο με ποσοστά αντίστοιχα των μέχρι τώρα εκλογικών επιδόσεων των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ. και των λοιπών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Θα περιθωριοποιείται με περισσή ευκολία από ένα αυτοδύναμο κυβερνητικό μπλόκ, που εν προκειμένω θα έχει αφειδή στήριξη από τα ΜΜΕ του κατεστημένου, που στο κίνημα αυτό αναγνωρίζει τον πραγματικό του εχθρό. Και βέβαια των δυνάμεων καταστολής, που θα κυκλοφορούν με τα γκλόμπ και τα χημικά τους και “δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα”. Θα είμαστε και πάλι το “άκρο” που θέτει σε κίνδυνο την θέση της χώρας σε Ε.Ε, ευρώ, ΝΑΤΟ, οι συντεχνίες, οι μειοψηφίες.....Πάλι στο 0,5% – 1% θα περιορίζεται η πολιτική εμβέλεια των δυνάμεων που στηρίζουν και προωθούν τους στόχους αυτούς. Και ας είναι η πραγματική τους δύναμη πολλαπλάσια, όπως και εκλογικά σε σωματεία, περιφερειακές και δημοτικές εκλογές έχει φανεί.

Και δεν θα μπορεί καν να προσμετρηθεί με τα ποσοστά του ΚΚΕ, αφού το τελευταίο θα λείπει από τις πλατείες, καθώς επέλεξε να εξαιρείται από τους κοινούς αγώνες και να επενδύει τους στόχους τους στον εαυτό του για ένα μακρινό αύριο, που δεν ενοχλεί κανέναν σήμερα.

Όσο για την αριστερών προθέσεων ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ θα προσμετράται με εκείνους που δεν επιθυμούν την έξοδο της χώρας από το ευρώ και την “Ευρώπη”, την μη τήρηση των δεσμεύσεων κλπ. Ενας από αυτούς θα είσαι και σύ!

Αυτήν την ισοπεδωτική σύζευξη που λέει ότι “Καλά τα λέτε εσείς, δεν πολυπιστεύω στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά θα τον ψηφίσω για να φύγει ο Σαμαράς και ας κάνει τα ελάχιστα από όσα υπόσχεται” μην την κάνεις άλλοθι για να ακυρώσεις με την ψήφο σου τους αγώνες σου μέχρι τώρα.

Δεν το έχει καν εκλογικά ανάγκη, είναι μακράν πρώτο κόμμα, η αύξηση των ποσοστών των εκτός Βουλής, διευκολύνει την αυτοδυναμία του.

Κυρίως όμως, το δίλημμα ανάμεσα στην άμεση ανακούφιση και στην αντικαπιταλιστική ανατροπή είναι ψεύτικο. Καμία οικονομική παροχή και καμία κοινωνική και πολιτική προοδευτική μεταρρύθμιση (ακόμα και η κατάργηση των φυλακών τύπου Γ και η κατάργηση των τρομονόμων στην πολύπλευρη εγχώρια και εισαγόμενη σημερινή νέα έξαρση της τρομοϋστερίας) δεν μπορεί να γίνει χωρίς την έγκριση της τρόικα, με τη θηλεία του χρέους, με τη νομισματική και χρηματοδοτική εξάρτηση, με την υποχρέωση ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, με την τήρηση όλων των πολιτικών δεσμεύσεων που ο ΣΥΡΙΖΑ έχει διατρανώσει ότι δεν αμφισβητεί. Και το αίτημα της κοινωνίας δεν είναι απλά η βοήθεια της ακραίας φτώχειας. Αλίμονο αν μετά από πέντε χρόνια ανελέητων αντιστάσεων στις μνημονιακές πολιτικές εκφυλίσουμε τις προσδοκίες μας από την κοινωνική ανατροπή στην ελεημοσύνη, που και αυτή δεν θα είναι τίποτε άλλο από την αναδιανομή ενός ελάχιστου μέρους εισοδήματος από τους φτωχούς στους φτωχότερους.

Η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. άλλωστε δεν διεξήγαγε ποτέ αφ υψηλού πολιτική. Δεν απαξίωσε και δεν υποτίμησε ποτέ κανένα μέτρο λαϊκής ανακούφισης. Δεν θα μας το επέτρεπε η παράδοση του Ε.Α.Μ. άλλωστε. Ούτε τα εξάρτησε από καμία κυβέρνηση της αριστεράς η της λαϊκής εξουσίας. Αντίθετα, στάθηκε ενάντια στις κυβερνητικές αυταπάτες και στη λογική της ανάθεσης, υποστηρίζοντας ότι “τη νίκη την φέρνει ο αγώνας”. Συνέβαλε καθοριστικά και στήριξε τέτοιους αγώνες, που πέτυχαν, ακόμα και με τις μνημονιακές κυβερνήσεις: Στους κατοίκους της Κερατέας που νίκησαν απέναντι στην κυβέρνηση Γ.Α.Π. με αρμόδια Υφυπουργό Εσωτερικών την Θεοδώρα Τζάκρη, σημερινή υποψήφια του ΣΥΡΙΖΑ. Στους εργαζόμενους της Cosco που απήργησαν και πέτυχαν το καλοκαίρι σειρά αιτημάτων (αύξηση βαρδίων, όροι ασφάλειας, σ.σ.ε κλπ) διαψεύδοντας το ανίκητο των ιδιωτικών κολοσσών. Στους δημόσιους υπάλληλους, τους διοικητικούς και τους φύλακες των ΑΕΙ, τους καθηγητές και όλους τους άλλους που μπλόκαραν τις απολύσεις, αξιολογήσεις και διαθεσιμότητες του Μητσοτάκη. Στους φοιτητές που αντιστάθηκαν στην κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και την πειθάρχηση των ΑΕΙ και έστειλαν αδιάβαστο τον «ακομμάτιστο Φορτσάκη». Αλλά και στα κινήματα αντίστασης και αλληλεγγύης που αντιμετώπισαν με αξιώσεις τη φτώχεια.

Σε μία εποχή που η κοινωνία αναζητά εναγώνια την προοπτική που θα αποτρέψει την παραπέρα εξαθλίωσή της και ακόμα περισσότερο θα μετατρέψει τις αντιστάσεις σε νικηφόρα προοπτική, η εκλογική ενίσχυση δυνάμεων που υπόσχονται ψευδώς ότι μπορούν να διαχειριστούν προς όφελος του λαού υπερεθνικούς ταξικούς καπιταλιστικούς ως και στρατιωτικούς μηχανισμούς που διαμορφώνουν σε πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο τους όρους της εξαθλίωσης, είναι η πραγματικά χαμένη ψήφος. Η ψήφος στην λάθος αριστερά.

Γιατί η δύναμη της αριστεράς μετριέται σε κείνους που οργανώνουν πολιτικά την ανατροπή του καπιταλισμού και όχι τον εξωρραϊσμό του.

Και γιατί σήμερα η συγκρότηση και το προχώρημα αυτής της δύναμης ακούει στο όνομα ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. – Μ.ΑΡ.Σ.

Πηγή: aristeriantepithesi